

Život s Bohem nabízí víc

Kateřina Racková studuje gastronomii, má ráda sport, hudbu, umění a matiku. ☺ Je to dívka, která působí křehce navenek, která je ale silná uvnitř. Nejen tím, co si prožila, ale tím, že její vztah s Bohem je opravdový.

• Katka, někteří z nás tě zažili na Celostátním setkání mládeže v Hradci Králové, kde jsi měla svoje svědectví. Bylo hodně silné a mnoho mladých jsi povzbudilo i inspirovalo. Někteří naše čtenářky ale tvou cestu neznají. Pojďme to tedy vzít od začátku. Co tě na gastronomii baví?

No, asi to, že když sedíte v restauraci a přinesou vám talíř s jídlem, které skvěle vypadá i chutná. Nebo když si v cukrárně vybíráte zákusek a koukáte, jak všechny vypadají úžasně, a vy nevíte, který si vybrat.

• Takže to je tvůj cíl umět dělat takové krásné a chutné věci? Máš nějaký sen, kam bys se chtěla v tomto oboru dostat? Nemám úplně malé sny a je těžké o tom teď mluvit. Nejpřátelštější je, že tu práci chci umět dělat dobře. Chci na ni být hrdá, abych jednou mohla svým dětem říct, že je to práce, za kterou si stojím.

• Máš sourozence, jaká je tvoje rodina?

Jsem z velké rodiny. Mám čtyři starší sourozence a dva mladší.

• Odnášíš si z tak velké rodiny nějaké ponaučení do života? Soužití s tolika lidmi určitě není úplně jednoduché. Máš nějakou radu?

My jsme takoví horliví a taky trochu výbušní, takže některá období mého dospívání byla hodně náročná. Ale my jsme o sobě věděli, jací jsme, a že máme chyby, které ti druzí nesnáší. Takže jsme se snažili je nedávat moc najevo. Protože to, co opravdu nechceš, je stále narážet a dohadovat se. A moje rada je: Nevvolvujte konflikt. Je to úplně zbytečný. I když mám jiný názor, tak mi už dnes přijde zbytečný to řešit hádkou. Protože to, co pak následuje, nestojí za to.

• Jak tedy říct svůj odlišný názor, aniž by to vyvolalo lavinovou reakci?

Věci se musí řešit v klidu. Když je nás tolik, tak nemůžeme každý zarputile prosazovat svůj názor. Když už o něčem mluvíme, tak ať to nejsou „kraviny“. Naslouchat je třeba. Po-

kud mám nějaký názor, není nutné ho vnucovat druhým. Moje myšlenka totiž nemusí být vždy ta správná.

• Jsi věřící od malička?

Ano, naše rodina je věřící. Chodili jsme do kostela i do náboženství, ale tehdy bych se nepopsala jako věřící. To přišlo později. Přesvědčená o tom, že Bůh je. Jsem asi tak od čtrnácti, patnácti let. Dříve to byla výchova, ale nebylo to moje přesvědčení.

• Co se ve tvém životě stalo, že se teď považuješ za věřící?

Bylo to na františkánském setkání mládeže. Já jsem předtím na žádná taková setkání nejezdila. Neměla jsem potřebu někam jezdit s mladými lidmi, kteří se pořád modlí. Ale tam na mě hodně zapůsobily diskusní skupinky. Mluvili jsme tam o svých zkušenostech s modlitbou, vírou a podobně. To byly zkušenosti, které jsem já vůbec neznala, a byla jsem z toho nadšená. Pak byl večer smíření. V kostele svítily jen svíčky, zpívaly se chvilky a taky byla možnost svátosti smíření. Já zpověď moc nemusím, je mi to nepřijemný, ale tam jsem si říkala, že když už jsem tady... Byla to silná chvíle, kdy jsem Bohu řekla úplně všechno. Když jsem pak odcházel, rozbrečela jsem se. Seděla jsem před svatostánkem a v tu chvíli jsem si říkala: „Ty tady seš, já Tě chci“. Byl to pocit, který se nedá popsat a nikdy předtím jsem ho nezažila. Začala jsem si uvědomovat, že to má co do činění se zpovědí, se společenstvím, s tím vším kolem.

• Máš pravdu, takový zážitek člověk nemívá často, ale pak většinou přijde do-

mů a spadne do stejné rutiny. Měla jsi to taky tak? Nebo jsi dělala něco, aby se to nestalo?

Změnilo mi to život, ale ta rutina a obyčejný život tady prostě pořád jsou.

Já jsem to měla taky tak. První týden jsem byla nadšená, jak se budu modlit růženec, a vydrželo mi to týden. Ale časem mi docházelo, že je příjemný se večer pomodlit, že to nemusí být jen ta naučená modlitba, ale může to být jako rozhovor. Rozhovor o dnešním dni, o tom, co se mi líbilo, co se mi nelíbilo, s čím se potřebuju svěřit, co chci odezvat a o co poprosit. Vytvořil se vztah, který je o důvěře. Chtěla jsem si udělat čas, protože to začalo být pro mě důležité a protože se na něj těším. Po celém dni si chci sednout a říct si „Pane, teď si chci chvíli povídat.“ Toto je moje cesta, moje zkušenost a mně to takto vyhovuje. Nemusí to být pro každého. Někdo to může cítit jinak, a to je v pořádku. Důležité je ale hledat, co mi vyhovuje. A dělat to pravidelně.